

Les oposicions a càtedra

per

M. TOST I PUNYET

OTS recordem l'efecte que produí a l'estament mèdic català el cas del doctor J. Martínez i Garcia. Nos sentirem profundament indignats. Aquesta és la verdadera expressió.

Però, si no fem més que indignar-nos, els resultats seran nuls. Una joguerada d'encenalls i prou

És característic entre nosaltres, quan rebem una ofensa, provocar una fumerada de laments i exclamacions. Què cal, doncs, fer més?

El Claustre universitari, les entitats mèdiques, el Govern de la Generalitat, passat ja el moment inevitable de l'expressió d'ira contra els promotors de l'agravi, han d'elaborar serenament un pla i portar-lo a la realització immediata per tal d'aconseguir la nostra objectivitat. Amb tota mansuetud, humilitat, si voleu, però amb fe, entusiasme i, sobretot, amb decisió de vèncer tots els entrebancs que trobem en l'actuació.

El món és una paradoxa contínua. En el moment d'implantar-se l'Estatut de Catalunya, en el moment precís que l'Estat reconeix l'equivocada estructuració espanyola, que de dos segles ençà imperava, fent un viratge en l'ordre polític, concedint a Catalunya un projecte d'autonomia, veiem, encara, com són possibles arbitrarietats com la que s'ha dut a terme contra l'esmentat amic.

Les oposicions de totes classes s'han de fer a casa nostra. Ni una sola raó, ni un argument es troba per a justificar que les oposicions s'han de celebrar a Madrid.

Ningú, amb serietat i solvència, pot defensar una cosa que tota sola cau per la manca de lògica.

En canvi, per a demostrar la imperiosa necessitat i urgència que tot el professorat a Catalunya, des de les escoles d'estudis superiors, passant pels Instituts de segon ensenyament i acabant pels mestres de l'escola primària, han d'ésser nomenats per tribunals catalans i residents a Catalunya, trobaríem argumentació fàcil i abundosa.

Però, per què voler aclarir un concepte del qual tots, absolutament tots, n'estem convençuts? Els d'ací i els d'allà, tots ho sabem per igual.

El present article vol, a més d'expressar la nostra contrarietat pel fall del tribunal a la Càtedra de Pediatria, sumar-nos a la protesta viva que ha arrelat en els cors dels professors, metges i estudiants de la nostra terra.

Els casos es repeteixen massa sovint.

Era un dia, que tornaven de Madrid els dos digníssims professors de Patologia mèdica, doctors A. Pedro i Pons i Ferrer i Solervicents sense càtedra, amb el pretext que eren molt joves i, per tant, podien esperar-se. Era un altre dia, que els doctors A. Trias i Pujol i Gil Vernet abandonaven amb recança llur terra, bo i esperant l'oportunitat d'incorporar-se a la Facultat de Medicina de Barcelona, per tal de contribuir, amb llur prestigi científic, a crear una selecta generació mèdica catalana. Altres professors encara podria citar.

Doncs bé, això s'ha d'acabar.

Jo, el més humil de tots, llenço la idea de provocar un moviment, no de protesta que a res condueix, però sí una campanya intensa, coordinada, portada a terme pel Claustre universitari i entitats professionals de tots els estaments.

Les oposicions a Madrid són, a més d'una ofensa al Claustre universitari, una humiliació, per la patent d'incapacitació que se li atorga.

No vulguem passar per uns qualificatius an greus i tan injustos.

Fem feina. No esperem nous contratemps.